ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα) της 4ης Νοεμβρίου 1992 *

Στην υπόθεση Τ-14/89 Rév.,

Montecatini SpA, πρώην Montedipe SpA, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα το Μιλάνο (Ιταλία), εκπροσωπουμένη από τους G. Celona και G. Aghina, δικηγόρους Μιλάνου, και από τον P. Ferrari, δικηγόρο Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο G. Margue, 20, rue Philippe II,

αιτούσα την αναθεώρηση,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον G. Marenco, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον R. Hayder, εκπρόσωπο της νομικής της υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής η αναθεώρηση,

που έχει ως αντικείμενο την αναθεώρηση της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο στις 10 Μαρτίου 1992, Τ-14/89, Montedipe κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-0000),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kirschner, Πρόεδρο, C. W. Bellamy, R. Schingten, R. García-Valdecasas και K. Lenaerts, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Ιουνίου 1992, η Montecatini SpA (στο εξής: Monte) άσκησε, δυνάμει του άρθρου 41 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού (ΕΟΚ) του Δικαστηρίου (στο εξής: Οργανισμός του Δικαστηρίου) και του άρθρου 125 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου (στο εξής: Κανονισμός Διαδικασίας), αίτηση αναθεωρήσεως της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο στις 10 Μαρτίου 1992, Τ-14/89, Montedipe κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-0000, στο εξής: απόφαση της 10ης Μαρτίου).

2 Με την απόφαση εκείνη το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή της Monte η οποία είχε ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 23ης Απριλίου 1986, περί της διαδικασίας εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.149 — Πολυπροπυλένιο ΕΕ L 230, σ. 1).

3 Η αιτούσα την αναθεώρηση ζητεί από το Πρωτοδικείο:

1) να κρίνει την αίτηση αναθεωρήσεως παραδεκτή και να προχωρήσει στην εξέταση της ουσίας,

2) ως μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας: να υποχρεώσει την Επιτροπή να προσκομίσει τα πρακτικά εκδόσεως της αποφάσεως της 23ης Απριλίου 1986 καθώς και την ίδια την απόφαση που έλαβε κατά την ημερομηνία αυτή έναντι της εταιρίας Montedipe,

3) ως προς την ουσία: να δεχθεί την αίτηση αναθεωρήσεως, να αναθεωρήσει την προσβαλλομένη απόφαση κηρύσσοντας ανυπόστατη την απόφαση της 23ης Απριλίου 1986 έναντι της εταιρίας Montedipe SpA και, κατά συνέπεια, να κηρύξει απαράδεκτη την προσφυγή που η τελευταία άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής,

4) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

4 Η καθής η αναθεώρηση ζητεί από το Πρωτοδικείο:

1) να κηρύξει απαράδεκτη την αίτηση αναθεωρήσεως της αποφάσεως της 10ης Μαρτίου 1992, T-14/89, Montedipe κατά Επιτροπής, καθόσον δεν διευκρινίζει το νέο γεγονός επί του οποίου στηρίζεται και, εν πάση περιπτώσει, διότι το γεγονός του οποίου γίνεται επίκληση ουδόλως έχει τον χαρακτήρα νέου γεγονότος,

2) να καταδικάσει την αιτούσα την αναθεώρηση στα δικαστικά έξοδα.

5 Προς στήριξη της αιτήσεώς της η Monte ισχυρίζεται ότι έλαβε γνώση, από τους Financial Times της 28ης Φεβρουαρίου 1992 και από την Corriere della Sera της 29ης Φεβρουαρίου 1992, των αντιδράσεων που προκάλεσε στην Επιτροπή η απόφαση που εξέδωσε το Πρωτοδικείο στις 27 Φεβρουαρίου 1992, T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 και T-104/89, BASF κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-315, στο εξής: απόφαση PVC). Ορισμένες δηλώσεις της Επιτροπής δημιούργησαν τον φόβο ότι η πρακτική την οποία καταδίκασε το Πρωτοδικείο με την προαναφερθείσα απόφαση έχει εφαρμοστεί ευρέως από την Επιτροπή, ιδίως στον τομέα του ανταγωνισμού, και επομένως δεν αφορά μόνο την έκδοση των αποφάσεων στις υποθέσεις PVC και PEBD, αλλά και πολλές άλλες αποφάσεις της Επιτροπής, όπως αυτή που αποτέλεσε το αντικείμενο της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 10ης Μαρτίου 1992. Η πρακτική αυτή συνίσταται στο να θεωρούνται ότι έχουν «εκδοθεί» από τους Επιτρόπους αποφάσεις το κείμενο των οποίων δεν είναι ακόμη πλήρες ή που μπορούν ακόμη να τροποποιηθούν, ή που δεν υπάρχουν ακόμη σε όλες τις επίσημες γλώσσες της Κοινότητας.

6 Η Monte υποστηρίζει ότι οι εν λόγω δηλώσεις της Επιτροπής, αναμεταδιδόμενες από διάφορα όργανα του τύπου, συνιστούν νέο γεγονός, το οποίο καθιστά παραδεκτή την εκ μέρους της άσκηση αιτήσεως αναθεωρήσεως της αποφάσεως της 10ης Μαρτίου 1992.

7 Η Επιτροπή προβάλλει ένσταση απαραδέκτου κατά της αιτήσεως αναθεωρήσεως της Monte. Υπενθυμίζει ότι, κατά το άρθρο 41, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, η αναθεώρηση της αποφάσεως δύναται να ζητηθεί από το Δικαστήριο μόνο εφόσον γίνει γνωστό γεγονός αποφασιστικής σημα-

σίας το οποίο ήταν άγνωστο, προ της εκδόσεως της αποφάσεως, στο Δικαστήριο και στον διάδικο που ζητεί την αναθεώρηση.

8 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι, εν προκειμένω, η αιτούσα την αναθεώρηση ισχυρίζεται ότι στηρίζει την αίτησή της στις δηλώσεις της Επιτροπής, όπως αναμεταδόθηκαν απο τις εφημερίδες της 28ης Φεβρουαρίου 1992 και των επομένων ημερών. Επισημαίνει ότι η Monte, όχι μόνο δεν ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο και η ίδια αγνοούσαν το γεγονός αυτό προ της εκδόσεως της αποφάσεως, αλλά και διευκρινίζει ότι, προ της εκδόσεως της αποφάσεως, κατόπιν των δηλώσεων αυτών, υπέβαλε αίτηση κινήσεως εκ νέου της προφορικής διαδικασίας και ότι το Πρωτοδικείο την απέρριψε με την απόφασή του. Η Επιτροπή καταλήγει στο ότι, ελλείψει νέου γεγονότος, η αίτηση αναθεωρήσεως πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη.

9 Προκειμένου να κριθεί το παραδεκτό της παρούσας αιτήσεως, πρέπει να υπομνηστεί ότι το άρθρο 41, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, το οποίο, δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού αυτού, εφαρμόζεται και στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, ορίζει τα εξής:

«η αναθεώρηση της αποφάσεως δύναται να ζητηθεί από το Δικαστήριο εφόσον γίνει γνωστό γεγονός αποφασιστικής σημασίας το οποίο ήταν άγνωστο στο Δικαστήριο και στο διάδικο που ζητεί την αναθεώρηση, προ της εκδόσεως της αποφάσεως».

10 Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι η αναθεώρηση δεν έχει τα αποτελέσματα εφέσεως, αλλά εκτάκτου ενδίκου μέσου με το οποίο μπορεί να προσβληθεί το δεδικασμένο μιας περατούσας τη δίκη αποφάσεως λόγω των πραγματικών διαπιστώσεων επί των οποίων στηρίχθηκε το δικαιοδοτικό όργανο. Η αναθεώρηση προϋποθέτει την αποκάλυψη πραγματικών στοιχείων προηγουμένων της εκδόσεως της αποφάσεως, αγνώστων μέχρι τότε στο δικαιοδοτικό όργανο που εξέδωσε την απόφαση αυτή καθώς και στον αιτούντα την αναθεώρηση διάδικο, και τα οποία, αν είχαν ληφθεί υπόψη από το δικαιοδοτικό όργανο, θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε διαφορετική λύση της διαφοράς (βλ. τελευταίως τη διάταξη του Δικαστηρίου της 25ης Φεβρουαρίου 1992, C-185/90 P Rév., Gill κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-993, και τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 26ης Μαρτίου 1992, T-4/89 Rév., BASF κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1591).

11 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, αφενός, ότι το μόνο πραγματικό γεγονός το οποίο επικαλείται η αιτούσα την αναθεώρηση προς στήριξη της αιτήσεως αναθεωρήσεως συνίσταται στις δηλώσεις της Επιτροπής που αναμεταδόθηκαν από τον τύπο στις 28 και 29 Φεβρουαρίου 1992 και, αφετέρου, ότι η αιτούσα την αναθεώρηση επικαλέστηκε το ίδιο αυτό πραγματικό γεγονός προς στήριξη αιτήσεως κινήσεως εκ νέου της προφορικής διαδικασίας την οποία υπέβαλε στο Πρωτοδικείο στις 6 Μαρτίου 1992, ήτοι προ της εκδόσεως της αποφάσεως της 10ης Μαρτίου 1992, της οποίας ζητεί την αναθεώρηση και κατά της οποίας άσκησε αναίρεση ενώπιον του Δικαστηρίου.

12 Επομένως, το γεγονός που επικαλείται η αιτούσα την αναθεώρηση όχι μόνο ήταν γνωστό και στην ίδια και στο Πρωτοδικείο προ της εκδόσεως της αποφάσεως, αλλά το Πρωτοδικείο ανέφερε εξάλλου στις σκέψεις 389 έως 391 της αποφάσεώς του τους λόγους για τους οποίους το γεγονός αυτό δεν δικαιολογούσε την κίνηση εκ νέου της προφορικής διαδικασίας.

13 Από τα προηγηθέντα προκύπτει ότι το γεγονός που επικαλείται η αιτούσα την αναθεώρηση ουδαμώς μπορεί να συνιστά γεγονός που ήταν άγνωστο στην αιτούσα την αναθεώρηση και στο Πρωτοδικείο προ της εκδόσεως της αποφάσεως της 10ης Μαρτίουυ 1992, κατά την έννοια του άρθρου 41, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να δικαιολογήσει την αναθεώρηση της αποφάσεως αυτής.

Επί των δικαστικών εξόδων

14 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η αιτούσα την αναθεώρηση ηττήθηκε πρέπει να γίνει δεκτό το αίτημα της Επιτροπής και να καταδικαστεί η αιτούσα την αναθεώρηση στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναθεωρήσεως ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την αιτούσα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 4 Νοεμβρίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

H. Kirschner